

Με αφορμή την Ανάσταση

Με την ευκαιρία τῆς Ἀναστάσεως, σκεφτόμαστε συχνὰ πὼς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ βλέπει τὴ ζωὴ μὲ μία ὀλοκληρωμένη ματιὰ καὶ σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῶν μεθελικιώσεών της. Ξεκινᾶμε τὴ ζωὴ μας μὲ τὴ σκέψη καὶ τὴν ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ συνέργεια τῶν γονέων μας. Διερχόμαστε ὅλες τὶς ἡλικίες, τὴ μία μετὰ τὴν ἄλλη, μέχρι τὴν ποθητὴ ἀνάσταση, ἀκολουθώντας τὸν Ἰησοῦ. Οἱ ἄνθρωποι στέκονται κάθε φορὰ συλλογιζόμενοι τὸ βάρος ἀπὸ τὰ μελλούμενα. Χρειάζεται πάντα νὰ ὀπλίζονται μὲ τὴν ἀναγκαία ἐμπιστοσύνη σ' Αὐτὸν ποὺ τοὺς ὑποδεικνύει τὸν ἐπόμενο σταθμὸ ποὺ δὲν εἶναι τὸ τέλος ἀλλὰ ἓνα πέρασμα. Ἕνα **Πάσχα** δηλαδὴ ποὺ διαπερνᾶ τὴ ζωὴ μας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Τὸ κείμενο ποὺ ἀκολουθεῖ, ἀλιευμένο στὸ διαδίκτυο καὶ μεταφρασμένο ἀπὸ μᾶς, ἄς εἶναι ἓνα παράδειγμα ποὺ διαζωγραφίζει τὶς παραπάνω σκέψεις.

Α. Μ. Σταυρόπουλος

Πάσχα 2013

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΒΑΘΟΥΣ...

Δύο μωρὰ συζητοῦν πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ τους στὸν κόσμο

Πολὺν ὥραία μεταφορά, πολὺ βαθύτερη ἀπ' αὐτὴν ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ σκεφτεῖ ἐκ πρώτης ὄψεως.

Πάνω στὸ πολὺ λεπτὸ ζήτημα τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς καὶ μετὰ θάνατον, δὲν βρῆκα ποτὲ ὠραιότερο παράδειγμα, πιὸ ὁμορφη ἱστορία ἀπ' αὐτὴν ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ ἀμέσως μετὰ.

Διαβάστε το! Θὰ δεῖτε, τὸ βρῆκα τόσο ὁμορφο ὅσο καὶ στοχαστικό· μᾶς προκαλεῖ σὲ σκέψεις.



- **Μωρό 1:** Καί σὺ πιστεύεις στὴ ζωὴ μετὰ τὸν τοκετό;
- **Μωρό 2:** Βεβαίως, εἶναι προφανές ὅτι ὑπάρχει ζωὴ μετὰ τὸν τοκετό. Εἴμαστε ἐδῶ γιὰ νὰ γίνουμε δυνατοὶ καὶ νὰ ἐτοιμαστοῦμε γι' αὐτὸ πὸν μᾶς περιμένει μετὰ.
- **Μωρό 1:** ...Ὅλο αὐτὸ εἶναι ἀνόητο. Δὲν ὑπάρχει τίποτε μετὰ τὸν τοκετό! Σὲ τί θὰ ἔμοιαζε μία ζωὴ ἔξω ἀπὸ τὴν μήτρα;
- **Μωρό 2:** Ἦ καλὰ, ὑπάρχουν πολλές ἱστορίες σχετικὰ μὲ «τὴν ἄλλη ὄχθη»... Λένε, ὅτι, ἐκεῖ κάτω, ὑπάρχει πολὺ φῶς πολλὴ χαρὰ καὶ πολλές συγκινήσεις. Χιλιάδες πράγματα πὸν μᾶς περιμένουν νὰ ζήσουμε... Γιὰ παράδειγμα, φαίνεται ὅτι ἐκεῖ κάτω θὰ τρῶμε μὲ τὸ στόμα μας.
- **Μωρό 1:** Μά, τί μου λὲς τώρα... Ἔχουμε ἓναν ὀμφάλιο λῶρο καὶ αὐτὸς εἶναι πὸν μᾶς τρέφει. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ ξέρει. Δὲν τρεφόμαστε ἀπὸ τὸ στόμα! Καί, σίγουρα, δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πὸν γύρισαν ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἄλλη ζωὴ. Λοιπὸν, ὅλα αὐτὰ, εἶναι ἱστορίες ἀφελῶν προσώπων. Ἡ ζωὴ τερματίζεται ἀπλὰ στὸν τοκετό. Ἔτσι εἶναι, πρέπει νὰ τὸ παραδεχτοῦμε.
- **Μωρό 2:** Ἦ, καλὰ. Ἐπίτρεψέ μου νὰ σκεφθῶ διαφορετικά. Ἐνα εἶναι βέβαιο, χωρὶς νὰ γνωρίζω πῶς θὰ εἶναι ἡ ζωὴ μετὰ τὸν τοκετό, πιστεύω ὅτι στὴ συνέχεια θὰ δοῦμε τὴν μητέρα μας καὶ θὰ μᾶς φροντίζει.
- **Μωρό 1:** «Μητέρα»; Θεὸς νὰ πεῖς ὅτι πιστεύεις σὲ «μητέρα»; Ἄ! Καὶ πού βρίσκεται;
- **Μωρό 2:** Μὰ παντοῦ, βλέπεις πολὺ καλὰ! Εἶναι παντοῦ γύρω μας! Ἀπὸ αὐτὴν ἔχουμε γίνει καὶ χάριν αὐτῆς ζοῦμε. Χωρὶς αὐτὴν, δὲν θὰ ἤμασταν ἐδῶ.
- **Μωρό 1:** Αὐτὸ εἶναι παράλογο! Δὲν ἔχω δεῖ ποτὲ καμία μητέρα. Εἶναι λοιπὸν προφανές ὅτι δὲν ὑπάρχει.
- **Μωρό 2:** Δὲν συμφωνῶ. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀποψή σου, γιατί, μερικὲς φορὲς ὅταν ὅλα ἡρεμοῦν, μποροῦμε νὰ τὴν ἀκούσουμε νὰ τραγουδάει. Μποροῦμε νὰ τὴν αἰσθανθοῦμε ὅταν θωπεύει τὸν κόσμο μας. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ Ἀληθινὴ ζωὴ μας θὰ ἀρχίσει μετὰ τὸν τοκετό...

Ἡ παραπάνω συζήτηση συναντᾷ τὴ σκέψη ὅτι δὲν εἴμαστε παρὰ περαστικοὶ πάνω στὴ γῆ καὶ ὅτι ἡ ἀληθινὴ μας ζωὴ βρίσκεται ἀλλοῦ («ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται σὺν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ», Κολοσσαεῖς 3, 3). Ἐδῶ στὴ γῆ μαθητεύουμε στὸ «σχολεῖο» τῆς ζωῆς, κάνουμε τὴν πρακτικὴ μας ἀσκηση...